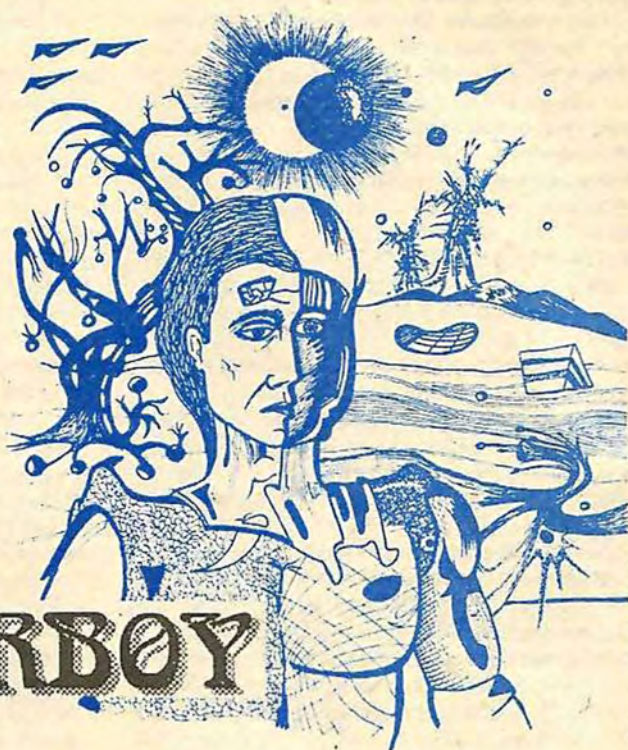

walter
john
williams

Desen de NICU GECSE

PANZERBOY

O chitară din oțel cîntă undeva în fundul minții lui Cowboy, pe cînd așteaptă în vara caldă din estul lui Colorado.

— Față de legi am un numit respect, rostește el. Față de mercenari n-am absolut nimic.

Arkadii Mihailovici Dragunov îl fixează pentru o jumătate de secundă. Ochii îi sînt mijii înaintea soarelui. Albul ochilor pare fildes galbui de Fabergé, iar irisurile sînt oțel vechi, brunat precum al săbiilor. Apoi, încuviințează. Este răspunsul pe care-l dorește.

Nemulțumirea crește în Cowboy ca o dună mișcătoare de nisip roșu. Nu-i place bărbatul acesta și nu-i împărtășește învrăjbirile ciudate, suspicioase, complicate. Ațîțarea îi furnică prin brațe, prin minte, prin cristallul din craniu. Missouri... Însă Arkadii este indiferent la grandoearea celor ce se vor petrece; dorește numai să-l regleze pe Cowboy după propria lui imagine, să-i reamintească lui Cowboy că Arkadii nu este numai un șef, ci șeful cel mare, iar Cowboy îi datorează nu numai credință, ci și servitute. Un joc pe care Cowboy, înșelîndu-l pe Arkadii, nu-l va juca.

— Așa-i, ce mama dracului, spune Arkadii. Știm că-și oferă serviciile în Iowa și Arkansas. Nu vrem așa ceva.

— Dacă mă vor găsi, voi face tot ce pot, continuă Cowboy, știind că în asemenea afaceri este necesar să vorbești eliptic. Dar mai întîi trebuie să mă găsească. Iar planul meu ar

trebui să-mi ofere o șansă reală de libertate.

Arkadii poartă o cămașă din mătase violacee, deschisă la gît, cu mineci evazate, atît de lungi încît par să se tirască prin praf, o eșarfă georgiană, brodată, înfășurată de două ori în jurul pieptului și cizme strîmte peste pantalonii negri, mulați pe picior și tigheliți. Din loc în loc, părul bărbatului e zbîrlit și emite descărcări statice, de fiecare dată în alte culori. Ultima modă din buticurile havaneze ale Zonei Libere Florida. Cyro max, spune el mîndru; Cowboy știe că Arkadii n-ar putea fi cyro max nici dacă ar încerca toată viața; nu-i genul lui. În modă, el este un emul, nu un lider. Aici îi impresionează doar pe tărănoi și pe lutoșii lui.

Rusul este un bărbat mătăhălos, cu gesturi repezite, căruia îi place să atingă și să strîngă în brațe oamenii cu care discută; are însă inima precum hardware-ul superconductor, și ochii la fel, și ar fi o prostie să-l considere prieten. Terțiarul n-au loc de prieteni.

Arkadii strivește filtrul din carton al unei țigări rusești și aprinde un chibrit. Părul i se zbîrlește și devine portocaliu strălucitor. Imită flacăra chibritului, se gîndește Cowboy, iar chitara din oțel continuă să-și trimită notele în mintea lui...

Coșcarul, managerul lui Cowboy, apare din spre panzerul care este încărcat pentru drum. — Vezi mai bine dacă-i echilibrat, zice Coșcarul.

Cowboy încuviințează.

Însă Cowboy nu-i cunoaște pe toți din organizația terțiarului și știe că unii dintre ei ar putea fi cumpărați de lotri. Cel mai bine este să mergi prin locurile pe care le cunoști tu.

Panzerul se leagănă ușor și Cowboy aude sunetul pașilor pe blindajul Chobham 7. Ridică ochii și, prin chepeng, vede silueta Coțcarului.

— Plecare, Cowboy, rostește bărbatul și scuipă tutunul în lateral.

— Gata, încuviințează Cowboy.

Se decuplează și se ridică. Pupilele lui Kikuyu se contractă, ajungând cât niște gămălii de ac atunci când scoate capul pe chepeng și privește spre vest, în direcția Stîncosilor întunecați ca vinul, despre care știe că se află undeva sub linia orizontului. Simte iarăși cuprinzându-i inima moleșeala aceea ciudată, o nemulțumire față de felul cum sint toate.

— La dracu', zice el. Înjurătura e parcă nostalgică.

— Mda, face Coțcarul.

La un metru și nouăzeci și doi, Cowboy este înalt, dar cu puțin ani în urmă avea cițiva kilometri înălțime, era jocheu de atmosferă, întinzându-și eleroanele de la o coastă la cealaltă. Distribuia poșta; poșta fiind un eufemism pentru orice ar fi livrat. Astăzi, apărările aeriene ale Vestului Mijlociu sînt prea puternice ca să fie înfruntate, dar poșta continuă să fie distribuită, cu panzerul. Noul sistem are senzațiile lui, dar Cowboy prefera vehiculele zburătoare. Dacă ar fi fost după el, n-ar fi părăsit nicio dată cerurile.

Acum are douăzeci și cinci de ani și este bătrîn pentru meseria asta. Nervii îi sînt superbobinați la maximum, și are ochi Kikuyu de pe cînd era pilot. Disprețuiește căștile, și capul său poartă cinci mufe ceramice, fiecare ornată cu sîrmă de argint și cipuri turboaz, pentru conectarea direct pe creier a perifericelor, oferindu-i milisecunde atunci cînd este necesar. Cei mai mulți indivizi cu echipament asemănător își lasă părul lung, ca să acopere mufele; se tem să nu fie numiți „butonați”, sau și mai rău, însă Cowboy refuză obiceiul acesta; părul lui blond este tuns perie, și aici, în vest, unde oamenii cam știu ce înseamnă asemenea lucruri, mufele vizibile sînt privite cu venerație.

Lui Cowboy îi place să fie faimos, îi plac lingourile de aur și taloanele, drogurile și femeile... sînt plăcute, totuși nu reprezintă decît modalități ale consemnării succesului. În momentul de față, el conduce atît de autoritar restul plutonului, încît se pare că va fi de-a pururi în frunte sau cel puțin pînă va face prima lui greșală.

Privește orizontul cu ochii săi artificiali, întrebîndu-se dacă va exista vreodată o pereche de ochi atît de buni încît să descopere sursa propriei lui nemulțumiri.

— Mai bine zburam, zice el.

— Mda. Coțcarul pare gînditor: o să vină și ziua aia, Cowboy. Așteptăm ca tehnologia să se învîrtă iarăși de partea noastră.

Cowboy îl poate zări pe Arkadii lîngă Packardul lui blindat, transpirînd la umbra unui

— Ne vedem mai tîrziu, Arkadii.

Părul rusului se colorează în verde.

— Mi-am dat seama că-ți pierdeai răbdarea, zice Coțcarul după ce ies din raza auditivă a lui Arkadii. Încearcă să nu te dai mare, da?

— E greu să nu fii, răspunde Cowboy. Mai ales cînd Arkadii e de față.

Coțcarul îl privește dezaprobator.

— Cred că și-a dat cu unt pe fund ca să intre în pantalonii aia, adaugă Cowboy.

Poate zări liniile din jurul ochilor Coțcarului încrețindu-se cînd bărbatul încearcă să-și ascundă surisul.

Coțcarul este un tip în vîrstă, cu fruntea lată și părul negru, ușor grizonat; este atît de simplu încît poate comanda trei deserturi la rînd fără teama că-și corodează arterele, Cowboy îl place... și se încrede în el, cel puțin pînă la un punct: să-i dea Coțcarul parolele de acces la caseta lui. Poate că e naiv, dar nu-i fraier.

Cowboy asistă la încărcarea ultimelor măruri, se asigură că panzerul este echilibrat, că totul e pregătit pentru cursa prin ceea ce Coțcarul numește Drumul Iadului. Cînd îl apucă, Coțcarul are un stil poetic.

— Ce duc? întreabă Cowboy. Zîmbește, întrebîndu-se dacă Coțcarul îi poate ghici gîndurile dinapoia ochilor săi artificiali. Suspiciunile, nemulțumirile... Să știu din punct de vedere legal, adaugă el.

Coțcarul taie, preocupat, o bucată de tutun.

— Cloramfenildorfin, răspunde în cele din urmă. Pe Coasta de Est o să fie criză... Spitalele o să plătească-n draci. Cel puțin așa se zvonește. Rinjește: datorită ție, vor scăpa nemumărați oameni.

— E plăcut să fii legal, comentează Cowboy. E o schimbare.

Privește panzerul, numai blindaje unghiulare și culee, urît și lipsit de grație prin comparație cu o aripă delta. Este proprietatea lui, dar nu i-a dat un nume, și nici nu ține la el. Un panzer nu este decît o mașină, nu un mod de viață.

Se urcă pe panzer și se instalează în compartimentul frontal. Își pune un plunjer în timpla dreaptă, și brusc vederea i se lărgeste de parcă ar avea alți doi ochi în ceafă și un al treilea în creștetul capului. Cere hărțile stocate în calculator și displayurile încep să-i pulseze precum niște stroboscoape în craniu. Capul lui a devenit un cub ROM. În interiorul lui vede cisterne cu combustibil, plasate de-a lungul Drumului, gata să intre în mișcare atunci cînd trebuie să facă plinul; acolo este traseul pînuit, cu devierile și rutele în caz de pericol marcate cu dungi colorate; acolo sînt depouri vechi și văiugi adînci, precum și alte ascunzători, pătînd displayurile aidoma unei acnee, toate marcate de cercetașii lui Arkadii.

Cowboy pescuiește din buzunarul jachetei un data-cub cu cristale lichide și-i dă drumul în fantă; displayul pilpăie cu alte serii de punctulețe. Propriile lui ascunzători, cele pe care preferă să le folosească, cele pe care le actualizează prin incursiuni personale de recunoaștere. Știe că Arkadii dorește ca să reușească;

arbore de bumbac și, deodată, nemulțumirea sa capătă un nume.

— Cloramfenildorfin, rostește el. De unde l-ai obținut Arkadii?

— Nu sîntem plătiți ca să ne intereseze asemenea lucruri, răspune Coțcarul.

— Deturnări... laboratoare secrete... Mituirea unor complexe. Asta-i varianta oficială. Dar în cantități așa de mari? Glasul lui Cowboy devine gînditor și bărbatul privește peste peticul de cer senin dintre el și terțiar. Crezi că-i adevărat? continuă el. Că Orbitalii îi manevrează pe terțieri, așa cum fac cu toate?

Coțcarul se uită nervos către Arkadii și înalță din umeri.

— Nu merită să faci speculațiile astea cu glas tare.

— Vreau doar să știu pentru cine lucrez, spune Cowboy. Dacă mișcarea clandestină e mearșă de aia de sus, atunci înseamnă că noi lucrăm pentru cei împotriva cărora luptăm, **que no?**

Coțcarul îl privește șiret.

— Eu nu-mi dădeam seama că ne luptăm cu cineva, Cowboy.

— Știi la ce mă refer.

Dacă terțierii și panzerboyii participă la o regroupare a finanțelor în folosul blocurilor Orbitale, atunci visul de-a fi ultimii americani liberi pe ultimul drum liber este o iluzie romantică, prostească. Și în această eventualitate ce este Cowboy? O paiată, o marionetă. Sau, și mai rău, o unealtă...

— Cowboy, îi zimbește obosit Coțcarul, eu zic mai bine să te concentrezi asupra loturilor. Ești cel mai bun panzerboy de pe planetă. Fă ceea ce te pricepi.

Cowboy se străduiește să rînjească și-i face semnul ăla cu degetul, apoi închide chepengul. Se dezbracă și-și lipește electrozii pe brațe și picioare, după aceea trage sîrmele de la electrozi pînă la brățările de pe încheieturile minilor și glezne. Atașează un cateter, apoi îmbracă costumul-g, se așază în scaunul de accelerare, cuplează cablurile la brățări și se fixează cu centurile de siguranță. În vreme ce trupul îi rămîne imobil, mușchii vor fi stimulați de electrozi pentru a menține circulația sîngelui. Pe timpuri, înainte de apariția acestei tehnici, jocheii călăreau cu căștile lor ieșind din puțul gravitațional al Pămîntului în noaptea cea lungă și diamantină și uneori făceau cangrenă la brațe și picioare. După aceea își conectează toți cei cinci plunjeri la mufele din craniu și pune casca, grijiu să nu agate firele. Închide masca facială. Simte gustul de cauciuc și aude suvoiu anestezicului, răsunînd puternic sub cască.

Trupul său va dormi, în vreme ce el va fi pe Drum, parcurgînd cursa. Atunci va avea de făcut lucruri mai importante decît să-i poarte de grijă corpului.

Cowboy execută totul rapid, cu gesturi automate. A făcut toate astea de prea multe ori pentru ca să nu știe despre ce este vorba.

Neurotransmițătorii îi trezesc cele cinci mufe din craniu. Cowboy privește interioarele minții sale strălucind cu o lumină incandes-

centă; matricele de date — în cristale lichide — ale panzerului se modelează după configurația creierului său. Inima îi zvîcnește mai repede; trăiește iarăși în interfață, mintea lui extinsă gonește, precum electronii prin circuite, în miezul de metal și cristal al mașinii. Poate să vadă pe un cerc întreg, de 360 de grade, în jurul panzerului, iar în spațiul lui mental aparte există și alte afișaje pentru displayuri ale motorului și sistemelor panzerului. Verifică sistemele, calculatorul și armamentul, urmărind lungile șiruri verzi pe măsură ce se aprind. Percepțiile lui fizice nu mai operează tridimensional; afișajele se încălesc și se întrepătrund, ieșind și intrînd în interfață, oglindind realitatea subatomică a electronicii, și datele ce cuprind ziua care se sfîrșește afară.

Coboară pleoapele peste ochii din plastic și oțel, și mai verifică o dată luminile verzi ale motorului. Neurotransmițătorii ling cu limbile lor chimice metalul și cristalul din capul său, iar electronii țînesc din plunjeri, gonind de-a lungul cablurilor pînă la starterele motorului și, print-o duzină de senzori, Cowboy simte elicele turbinelor rotindu-se greoi în vreme ce starterele gem, apoi flacăra pîrjolește pereții camerelor de ardere, și elicele țîpă și țîule, învîrtindu-se. Cowboy privește echipamentul urlător care scuipă flăcări. Pe displayurile lui mentale, îi vede pe Coțcar, pe Arkadii și echipa de sol privind panzerul prin perdeaua eșapării, vede înainte și înapoi, controlează motorul, zărește un alt set de lumini verzi și știe că este momentul să plece.

Urletele motoarelor îi ciocănesc simțurile. Echipa și-a petrecut ultima săptămînă reglîndu-le, verificîndu-le de nenumărate ori, asigurîndu-se că se vor comporta mai presus de orice așteptări. Sînt reactoare militare din surplusuri, adevărați monștri... Nu au fost construite pentru a funcționa atît de aproape de sol și dacă n-ar fi Cowboy, care ține în friu această creatură mutantă pe fiecare centimetru al drumului, ele ar țîni cine știe încotro.

Înăuntru măștii cu gust de cauciuc, buzele i se mișcă, dezgolind dinții, și bărbatul rînjește aidoma unui schelet; va călări bestia aceea pe Drum și prin păienjeniișul de capcane instalate de partea aceasta a lui Mississippi, adăugînd încă un strat de cer transparent la distanța ce-l separă de icoanele neînsemnate ale gloriei, care sînt ceilalți panzerboy, încă o dovadă că alcoolul arzător din porumb îi bubuie în piept precum sîngele, că eșapările urlătoare îi curg din plămîni aidoma răsufării, iar ochii lui emit unde radar și degetele îi pot zvîrli rachetele ca pe niște pietricele. Prin senzorii lui, Cowboy poate gusta gazele eșapate, poate zări cerul și apusul în prerie, iar o parte a minții sale poate simți pulsurile energetice radio care sînt avioanele de cercetare ale inamicului și i se pare că spectatorii și vehiculele din escortă par micșorate, separate de el nu doar prin cîteva sute de metri — el va duce panzerul dincolo de Hotar, nu el, și-i privește din interiorul interfeței sale, din incomensurabila înălțime a gloriei strălucitoare, compătîmîndu-i pentru ceea ce nu cunosc.

În clipa aceea, beneficiarii cursei sale — spitalele din Noua Anglie, terțiarii, caseta lui, poate chiar creaturile dement de vorace și incredibil de îndepărtate care călăresc fabricile lor Orbitale și privesc Pământul ca pe o casă de bani ce trebuie jefuită pînă nu se devalorizează — toate acestea pălesc în josul lungilor linii de recesiune deplasate către roșu, estompate parcă de distanță și de flăcările eșapamentelor. Realitatea este aici, în panzer. Nemulțumirea este interzisă. Acțiunea este principală, și totul...

Deviază o parte din evacuarea reactorului și încă un set de elice încep să suiere, ridicînd panzerul prin efect de sol, cu un legănăt pe perna lui de aer. Pony Express va livra poșta sau va pieri.

Pe microunde, pălăvrăgilele i se rotesc precum țințarii în jurul urechilor, și dorește să le poată îndepărta cu miinile.

— Arkadii vrea să-ți spună cîteva cuvinte, Cowboy. Glasul este al Coțcarului.

— Eu sînt cam gata, răspunde fără chef Cowboy.

— Știu. Scurt, cu gura parcă plină de tutun. Arkadii consideră că-i ceva important.

Cowboy încuviințează, privind luminițele verzi, zărind hărți care-i fulgeră înapoia ochilor.

— Cum vrea Arkadii...

Rusul ține microfonul prea apropiat de buze. T-urile și B-urile lui sună ca niște detunături. Pune-ți dracului casca pe cap, se gîndește Cowboy nervos. Asta-i rostul ei, nu s-o ții la gură.

— Am investit mult aici, Cowboy, vorbește el. Voi fi în avion, și cu tine, pe tot drumul.

— Dac-am auzit asta, sînt al dracului de liniștit, Arkadii Mihailovici, spune Cowboy. Știe că Arkadii va recupera o mare parte din cheltuieli de la ceilalți terțiar, care doresc tot atît de mult să-i distrugă pe lotrii din Missouri.

La celălalt capăt este tăcere; Arkadii se gîndește.

— Vreau să te întorci, spune Arkadii.

Lui Cowboy i se pare că-i poate auzi pînă și neuronii excitați. Glasul terțiarului făcînd într-una, fiecare consoană este un obstacol.

— Par am aranjat mașina asta pentru un scop anume și nu vreau să te întorci fără ea. Nici nu vreau să te întorci fără să o fi folosit. Ai înțeles? Lăbării aia de lotri să capete ce li se cuvine.

— Zece patru, rostește Cowboy, și înainte ca Arkadii să poată întreba ce naiba înseamnă zece patru, deschide drosesele, iar vuietul care se suprapune peste microfon îngroapă cuvintele rusului. Deși nu-l mai poate auzi pe Arkadii, Cowboy este aproape sigur că răpăielile îndepărtate, pe care le aude prin cristal, conțin destule invective. Zîmbește.

— Adios, muchachitos, ride Cowboy și ia panzerul de pe șosea. Fermierul de aici, participant al acțiunilor independente, este despăgubit pentru griul strivit atît de des, și Pony Express va avea cale liberă pînă la Hotar. Rada-rele culeg doar semnele slabe din depărtare și Cowboy știe că nu-l urmărește nimeni.

Panzerul urlă precum ultimul dinozaur rămas singur și avansează, vibrînd. Indicatorii mentali suie coloanele lor de la albastru la verde și portocaliu. Spicele coapte de griu zboară îndărăt în jerbe. Undeva în mintea lui, Cowboy are o chitară din oțel, cîntînd o melodie nostalgică. Amplifică arzătorul și depășește o sută la oră, cînd fulgeră prin sirmele unui gard și trece Hotarul.

Radarul lui este orientat spre înainte și e strict limitat; îl ferește de gropi și șanțuri, și-l anunță dacă în față apar clădiri sau vehicule. Este un semnal destul de slab și nu poate fi detectat decît atunci cînd detectorul este atît de aproape încît contactul se face oricum vizual. Majoritatea apărărilor Kansasului sînt pe aici și, dacă ar fi să dea peste ceva, acum ar trebui să se întîmple.

Orizontul este o ceață întunecată, ocazional marcată de vreun siloz. Rada-rele inamice sînt îndepărtate. Luna răsare, motoarele urlă și Cowboy controlează viteza, ca să nu ridice o diră de praf ce poate fi reperată pe radar. Dorește să-și păstreze sistemele pentru clipele cu adevărat grele... Missouri... Acolo unde lotrii se ghemuiesc în cer mirînd, gata să țîșnească.

Vitele fug de răgetul panzerului. Secerătoare robot mătură cîmpurile precum santinelele extraterestre înconjurate de lumini scînteietoare, deplasîndu-se singure, incapabile să detecteze panzerul care traversează ținutul. Cowboy înregistrează un semnal radar mai puternic dinspre nord și știe că în calea lui vine un avion de patrulare. Vopseaua de camuflaj absorbantă a panzerului înghite unda radar precum un elefant insetat, dar Cowboy încetinește mai mult și virează, micșorînd profilul infraroșu și executînd un cot larg, depăr-tîndu-se de orice necaz. Avionul își continuă ruta netulburat.

Panzerul traversează Micul Arkansas la sud de McPherson și Cowboy știe că va străbate statul fără probleme. Liniile defensive sînt înapoia lui. Singurul ghinion ar putea fi să nime-rească exact peste camioneta vreunui trupete statal, atunci cînd traversează vreo șosea, dar chiar și atunci, autoritățile trebuie să alarmeze elicopterele la timp. El nu crede că se va întîmpla așa ceva.

Într-adevăr, nu se întîmplă. Lingă Gridley, în umbra violetă a unui siloz de cereale ruinat, panzerul apare din beznă și sperie de moarte puștiul care doarme în cabina unei cisterne. Cowboy reduce ciclul motoarelor și așteaptă ca alcoolul dulce și rece să umple rezervoarele. Simte deja rada-re pulsatoare, cercetînd dinspre Missouri. Mai puternice decît orice a întîlnit pînă acum. Lotrii nu vor fi ușor de înfruntat.

— N-au capital, Cowboy, îi spusese Arkadii. Nu-și pot permite să piardă echipament. Trebuie să dea cît mai multe lovituri și cît mai repede, și să pună mina pe niște încărcături. Altfel au încurcat-o.

De la Războiul Meteorit, atunci cînd comunitățile Orbitale și-au declarat independența auzîrînd bucăți din nichel-fier de cite zece mi-

de tone pe planeta care încerca, în telul ei confuz și neomogen și, în cele din urmă, lipsit de speranțe, să mențină un fel de control asupra economiilor critice și aproape autosuficiente, SUA fusese balcanizată cu mult dincolo de visele cele mai nebunești ale bătrînilor cu Constituția Federală. Așa-zisul guvern central nu mai dirijează comerțul interstatal și rezultatul este o goană dementă după impunerea de tarife în Vestul Mijlociu. În vest, lângă porturile spațiale din California și Texas, acolo unde bunurile vin dinspre fabricile de pe orbită, granițele sînt libere, însă Vestul Mijlociu nu vede nici un motiv să nu profite de pe urma traversării teritoriului său și a trînit o vamă grea pe orice produs transportat prin state către o altă destinație. Transportul aerian este restrictiv și costisitor — Orbitalilor nu le place să aibă competitori pămînteni și-l retrag atunci cînd pot — și solul rămîne singura cale de acces.

Situația aceasta constituie ghinionul Nord-Estului în ceea ce privește distribuirea produselor Orbitale. Se mai ciugulește cîte ceva din porturile spațiale ale Zonei Libere Florida, dar Zona Liberă se află sub controlul Blocurilor și Orbitalilor le place să țină piața tînjind după produsele lor. Lipsă artificială, asta-i numele jocului, iar Nord-Estul plătește din veniturile lui tot mai reduse pentru firimiturile azvîrlite de Orbitali. Vestul le poate oferi Orbitalilor mai mult și acolo produsele sînt mai ieftine și mai abundente — îndeajuns de ieftine ca să le expedieze spre piețele din nord-est, pentru un profit gras, atîta vreme cît nu sînt prea multe vîmi de plătit.

De aceea, cu ani în urmă, primii jochei de atmosferă și-au purtat pe Drum deltele supersonice, cu încărcături de contrabandă. Vestul Mijlociu a replicat inițial cu avioane radar și interceptoare, apoi cînd s-a trecut de la avioane la panzere, prin întărirea sistemelor defensive terestre.

Iar acum, în Missouri, prin legalizarea lotriilor. Statul nu putuse ține pasul cu transformările din tehnologia contrabandei și atunci a decis să legalizeze o corporație locală care să distrugă contrabandă. Faptul că, prin Constituție, guvernul federal are dreptul de-a emite decrete pentru legalizarea reprimărilor este ignorat; oricum Constituția este un text mort în fața superiorității Orbitalilor.

Lotrii sînt autorizați să ucidă și, drept recompensă, pot păstra, fără taxe, produsele de contrabandă confiscate. Diferite repoarte au semnalat rețele impresionante de radare aeroportuate, de senzori termici, detectoare de sunete atipice și avioane burdușite cu rachete senzitive și armament.

Cowboy ducea dorul unui asemenea spectacol. Tînjea după Missouri, dar îi lipseau propetelele. Se bucură că, în sfîrșit, terțiarii se dovedesc ceva mai curajoși, mai ales pentru că acest curaj îmbracă forma unor senzori de excepție și a unor lansatoare complete.

Din Gridley pleacă spre nord-est, încet, fără să se grăbească, cartînd rețelele de radare zburătoare. Știe că sînt stații automate extrem

de ușoare, controlate de roboți, alimentate cu energie solară, astel încît pot rămîne veșnic în văzduh, coborînd la bază doar din două în două luni, pentru revizii. Comunică permanent cu calculatoarele de la sol, gata să alerteze avioanele dacă se ivește ceva suspicios. Sînt atît de ușoare încît rachetele dirijate prin radar nu le pot găsi, iar autotorpilele antiradar ar fi depistate la timp pentru ca rețelele să se întreprindă înainte de sosirea proiectilelor.

Cowboy se îndreaptă spre zona lată dintre Noul Kansas City și Ozarks. Știe că locuitorii din Ozarks sînt prietenoși, avînd față de cei pe care ei îi denumesc „legea” o aversiune tradițională, datînd de pe vremea lui Cole Younger, însă terenul este prea accidentat. Cowboy ar dori o cursă rapidă peste șes. Faptul că șesul este regiunea unde lotrii și-au concentrat defensiva constituie o plăcută coincidență.

Sondele-senzor descriu cercuri leneșe prin văzduh, planînd în jos cu energia din acumulatori, și lui Cowboy i se pare că deslușește în deplasarea lor o rutină, care îi va permite să se strecoare într-o pată oarbă ce ar putea dura pînă depășește cu aproape optzeci de kilometri frontiera Missouri. Panzerul lunecă în josul malurilor surpate ale lui Marais de Cygnes și străbate bancuri de noroi și mlaștină, în timp ce telescoapează o antenă direcțională și scuipează o comandă codificată spre vest, acolo unde Arkadii și Coțcarul așteaptă în avionul lui Arkadii, rotîndu-se deasupra cîmpilor din estul lui Colorado.

Semnalul de răspuns sosește iute, o emisie adresată oamenilor lui Arkadii de la frontiera Kansas—Missouri. Acolo sînt alți panzerboy, așteptînd parola lîngă vehiculele lor... iar cînd o vor recepționa, panzeretele vor năvăli pe cîmpuri, deplasîndu-se cu iuteală, apoi oprîndu-se, mergînd în zigzag, înălțînd nori de praf, trasînd configurații radar și infraroșii pe displayurile lotrilor. Legea trebuie să cheltuiască o mulțime ca să-i urmărească și descifreze. Iar cînd vor fi găsiți, panzerboyii momeală se vor preda, ca niște mieluși — deoarece nu dețin măruri de contrabandă și vor fi doar amenințați pentru nenumăratele garduri dărmate, sau poate vor fi și condamnați pe termene scurte pentru activități periculoase. Arkadii va plăti amenzi și cauciunile legale, precum și salariile lor. Dacă se întîmplă ceva rău, văduvele și orfanii vor beneficia de asigurări. Este o slujbă bine plătită și un teren de antrenament pentru panzerboyii ambițioși care vor să ducă Poșta.

După semnal, se aude glasul sec al Coțcarului:

— Cowboy, Arkadii Mihailovici ar aprecia o mică informație. Dorește să știe de ce n-ai raportat pînă acum.

— În ziua de azi, mesajele pot fi urmărite, Coțcarule.

Coțcarul amuțește o vreme, fără îndoială dăscălit de Arkadii, iar cînd revine glasul lui este și mai rece.

— O emisie-injecție prin microunde este aproape imposibil de reperat. Arkadii zice că ar fi trebuit să raportezi după ce ai depășit de-

fensiva Arkansas.

— Scuze, rinjește Cowboy. Acum sînt al drăcului de aproape de Missouri și aș prefera să nu fiu nevoit să mai port conversația asta în timp ce încerc să lucrez.

Altă pauză

— Arkadii își reamintește că a investit mult în panzerul tău și dorește să fie informat asupra investiției.

— Intenționez să-l ajut să-și scoată banii, vorbește Cowboy. Nu vreau să-mi pierd vremea pălăvrăgind. Am o fereastră chiar acum și mă duc. Pe curînd.

Închide și-și notează ca după ce va ajunge în Est, să-i trimită lui Arkadii niște mătănii de acolo.

Panzerul iese din Marais de Cygnes și accelerează, pornind spre est. Răpăitul spicelor pe blindajul frontal devine un ciocănit continuu. Indicatoarele motoarelor trec de la portocaliu la roșu. În rest, numai lumini verzi. În minte, chitare din oțel cîntă aidoma unor ingeri, iar Missouri urlă un cîntec de sirenă, acompaniindu-le. Livrarea poștei este ceva superb.

Panzerboyii-momeală provoacă agitație și tot mai multe rețele radar sînt declanșate, în speranță că apariția lor bruscă îi va surprinde pe contrabandaști. Pata oarbă a lui Cowboy continuă să rămînă intactă. Renunță la orice prudență și se hotărăște să forțeze motoarele. Un mesaj pe jumătate auzit dinspre trupul lui îl anunță că este strivit în fotoliu, dar acum are alte lucruri de făcut. Panzerul aproape că zboară, rade colinele joase și trece peste creste auzvîrlind griu și rupînd garduri, glasul lui precum jelanția unei bocitoare. Neuronii pîlpîie în mintea lui Cowboy, pulsînd mesajele lor spre cristal, menținînd vehiculul stabil. Suprafețele de control sînt pe muchia de cuțit a echilibrului, panzerul hurducîndu-se în sus și în jos. Cowboy știe că va avea o mulțime de vinăți de la centurile de siguranță, chiar prin pernuțele de protecție.

Traversează Hotarul Missouri între Louisburg și monumentul ruginit al Masacrului din Marais de Cygne. Missouri cel scorjit așteaptă ploaia și norul de praf al panzerului se înalță pînă la două sute de metri, însă nu-i nimeni care să-l vadă. Suprafețele de control se obișnuiesc cu șocurile și depasarea este mai lină.

Apoi radarul pulsează exact deasupra lui, cînd un nou avion senzor este conectat în rețea. Pata oarbă a lui Cowboy a devenit un focar și dira de praf se zărește pesemne ca o săgeată luminoasă în noapte. Cowboy coboară sistemele de la roșu la portocaliu și chihlimbar, încercînd să se micșoreze, dar radarul este chiar deasupra lui și n-are cum scăpa. Încetinește și plonjează peste malul lui South Grand. Jerba de apă este mult mai joasă decît cea de pulbere și se întreabă dacă a reușit să scape, însă în apropiere încep să fie comutate alte rețele aeriene și pricepe ce urmează să se întîmple.

Proprul lui radar semnalează o luntre de pescari, încremenită pe apa neclintită, și panzerul se repede către mal, evitînd-o. Răcește motoarele de la chihlimbar la verde — mai

bine să economiseasca combustibil pentru mai tîrziu. Hotărăște că este momentul să asculte ce are de spus legea și trece pe antena cu frecvențele poliției. Transmisiunile lotrilor sînt codificate, dar nu și ale statului și, cu o parte a minții sale extinse, le aude urletele de frustrare pe cînd încearcă, în vehicule cu patru roți, să urmărească panzerboyii care gonesc prin țînut. Din cînd în cînd, un lotru de la control intervine în emisie, oferindu-le recomandări. Cowboy are impresia că legea nu-i prea încîntată să coopereze cu mercenarii, lucru pe care, mai mult sau mai puțin, îl bănuiește.

Acum radarele par să se rotească aleator, de parcă l-au pierdut, cel puțin pentru moment. Panzerul este în țînutul Johnson și Cowboy detectează un radar venînd către el dinspre est, la o altitudine destul de joasă pentru a fi atașat de un vehicul aerian. Declanșează bolțurile explozive ce înlătură capacele de pe lansatoare; panzerul devine mai puțin aerodinamic și viteza trebuie controlată cu atenție. Cowboy coboară displayurile motoarelor de la verde la albastru și virează larg spre sud, sperînd să evite avionul și pentru un moment se pare că reușește; aparatul continuă spre sud, apoi cotește brusc, coborînd direct asupra panzerului.

Cowboy simte un val de alcool țîșnindu-i prin inimă; displayurile motoarelor se înalță pînă la roșu și panzerul se cutremură, scuipînd flăcări. Pentru o clipă, încearcă să suie în văzduh, cu vîntul vîind prin lansatoare, așa cum face briza în velatura unei tole, dar gravitația trage tare pe vectorul ei și panzerul se prăbușește înapoi pe perna sa de aer. Cînd indicatorii au ajuns la maximum, Cowboy declanșează o rachetă radar momeală, apoi virează la stînga, atît de brusc încît scuturile laterale ating solul. Racheta continuă în linie dreaptă, cu aripile larg întinse, păstrîndu-se aproape de pămînt. N-are vopsea absorbantă radar și semnalul ei ar trebuie să pară cam de mărimea unui panzer cu absorbant, iar jetul propulsor ar trebui să atragă pe oricine pribește în infraroșu.

Cowboy ambalează duzele posterioare și se îndreaptă către Tatăl Apelor. Înapoia lui zărește fulgere pe cerul nopții; avionul a deschis focul asupra momelii. Speră că, dedesubt nu locuiește nimeni; rachetele alea fac urît de tot.

Nu vede nici o explozie; o vreme, avionul lotrilor își continuă traiectoria, reducînd viteza, și Cowboy încetinește la rîndul lui, micșorîndu-și profilul infraroșu, acum cînd de avion îl despart numai douăzeci de kilometri. De deasupra lui continuă să sosească pulsuri radar puternice. Transmisiunile poliției anunță capturarea a două dintre momeli, ceea ce înseamnă că pentru urmărirea lui există mai multe disponibilități. Lotrul începe să descrie cercuri spre el; la orizont, Cowboy zărește siluetele strănii ale unei păduri metalice. Schimbă din nou ruta și plonjează printre ele.

Este o pădure de rectene, cu o lățime de cîțiva kilometri, primînd microunde de energie scăzută de la un satelit solar de hăt deasupra,

o stea fixă și arzătoare în ceruri, simbolizând dependența ploconită a Pământului de energia Orbitală. Cowboy răzbate perfect prin păienjenșul metalic, folosind numai vizorii nocturni. Probabil că a derutat radarul inamic, totuși vehiculul lotrului continuă să se apropie. Panzerul iese într-o poienită, unde o baracă metalică de întreținere ruginește pe placa ei din beton, și în clipa aceea scurtă, Cowboy lansează drept în sus o rachetă-pleavă, apoi revine printre copacii din aluminiiu.

Racheta-pleavă urcă cinci kilometri și explodează; brusc, aparatele lui Cowboy detectează, revărsându-se din toate părțile, semnale radar și microunde de energie scăzută. Coborînd lin din văzduh, pleava este compusă din fișii de aluminiiu; o fișie din zece are implantate un minipij și o sursă minusculă de energie, care înregistrează și redau imediat orice semnal radio recepționat. Pe displayurile radar lui Cowboy i se pare că deasupra preriei a înflorit deodată un imens pom de Crăciun din unde radiofonice. Pesemne că tipii care controlează rețeaua energetică se dau cu capetele de pereți. Cowboy iese din pădurea de rectene și declanșează din nou duzele posteroare. Semnalul avionului s-a pierdut în pleavă și consideră că-i momentul s-o șteargă. Hartile calculatorului indică în față albia unui riu. Pare un moment prielnic pescuitului.

Albia este secată și cu meandre, însă lasă mult în urmă avionul inamic. În jurul lui se schimbă o mulțime de mesaje radio codificate, fiecare mesaj îngînat de pleava care plutește lin în jos, dar în ele se simte alarma, iar unul dintre mesaje, de la lotri, solicită asistența poliției statale; emisie necodificată și repetată la nesfîrșit, cu o eficiență de ecou lunatic, de către pleavă. Cowboy rinște, iese din albie și pornește spre nord-est.

Se pare că urmăritorii s-au oprit să facă plinul, deoarece el este hăt dincolo de Missouri, la nord de Columbia, înainte de-a apărea alte necazuri. Se aștepta la ele, răcise motoarele pînă la verde și mergea camuflat, pentru că radiourile poliției îl anunțaseră că fuseseră capturați alți doi panzerboy-momeală, iar restul fuseseră blocați, ceea ce însemna că numărul vinătorilor crescuse. Brusc, pulsurile radar reapar deasupra lui, iar un alt radar doplerează dinspre orizontul nord-vestic, parcă abia decolat. Cowboy încetinește și întoarce; zadarnic. Caută o pădure, însă nu găsește nimic; din sud se arcuiește rapid un alt semnal radar. Lansează încă o rachetă-pleavă și schimbă iarăși direcția. Pentru o clipă, cei doi urmăritori par păcăliți, apoi cel din sud își corectează traiectoria, iar cel din nord îl urmează. Probabil că sudul l-a reperat pe infraroșu și l-a vectorat și pe celălalt.

În interiorul minții lui Cowboy, displayurile țintelor fulgeră precum o nebulă stacojie. Mișcările din gîtlejul lui îngînă urlul amplificat al camerelor de ardere și panzerul răscolește pămîntul, virind la dreapta, spre sursa radar care se apropie din sud. Cowboy închide propriul său radar, pentru a scăpa de rachetele auto-ghidate după semnal și continuă să meargă

numai cu pașii senzorii vizuali, creierul lui luînd decizii fulgerătoare, neurotransmițătorii făcînd precum grindina pe contactele craniene, interfața cuprinzînd întregul univers strălucitor, panzerul și sistemele sale, porumbul bubind sub scuturile blindate, pleava revărsată, cei doi atacatori arzînd în noapte. Vehiculul lui amenință să părăsească solul; oasele îi gem de tensiuni și arsenalele îi iuie. Aerul este plin de știeleți spulberați. Strivește două garduri și silueta înaltă a unui siloz străpunge bezna, deformațiile aparatelor optice ale panzerului aplecînd-o amenințătoare spre el. Acum poate zări inamicul, un elicopter convențional, gonind la rasul copacilor, cu minitunul fulgerînd. Lansează o autotorpilă antiradar între ochii lotrului și, în același timp, Chobhamul de deasupra lui începe să răsune sub proiectile. Displayurile exterioare sînt acoperite de scînteii și Cowboy se strîmbă cînd pierde un ochi.

Apoi depășește silozul și, prin blindaj și hurducături, poate auzi vijitul elicopterului ale cărui elice ciopîrtesc cerul. Torpila antiradar a dat greș; prea multe ținte false tip pleavă, sau elicopterul și-a închis la timp radarele. Aude însă și un alt sunet, tonul unui vînător-termic, solicitînd permisiunea de zbor, iar Cowboy lansează pasărea și virează la stînga, simțînd, undeva în depărtare, legănatul, zigzagînd peste o colină, într-o jerbă de știeleți.

Elicopterul moare într-o flamă de glorie strălucitoare, acoperînd cîmpul cu o erupție de combustibil și armament. În retrovizor, silozul rămîne precum un monument funerar, sclipind purpuriu. În radio este nebulă, o microundă neclară urlă, glasul uman încă distinct, amplificat și reluat pînă la o demență cacofonică de pleavă. Cowboy decide că lotrul din nord-vest tocmai a văzut ce s-a întîmplat cu tovarășul său. Panzerul încearcă să se întoarcă într-un viraj strîns, derapînd pe un strat din mătase de porumb, iar gravitația și inerția caută să-l răstoarne. Cowboy poate simți în mînt rotația giroscopelor, tremurînd cînd se clatină pe muchie.

Vehiculul lotrului țiuie ascuțit deasupra și Cowboy îi poate zări pîntecul reflectînd pîlpîitul roșu al incendiului celui alt. Un coleopte, turbinele pulsînd în interiorul virtejurilor rotitoare de pe aripioarele butucănoase. Este un reactor de vînătoare ușor, care poate decola vertical și deplasa pe pernă de aer, combinînd calitățile cele mai valoroase ale unui vehicul de urmărire subsonic și ale unui elicopter, consumînd însă extrem de mult combustibil. Cowboy speră să găsească o fereastră pentru lansarea altei rachete, dar vîlvățile de pe coloană îi derutează senzorii; și coleopterul se înclină brusc într-un viraj rapid, împrăștiînd momeli termitice, care ard precum sori miniaturali, parașutați, și fereastră întrezărită pentru o clipă a dispărut. Panzerul se repede din nou peste colină și alunecă de-a lungul marginii de lumină roșiatică axvirilită de elicopterul distrus, îndreptîndu-se către turnul silozului din depărtare.

Prin contactele din cristale lichide ale lui

Cowboy, planurile circulă cu grația fluidă a unui trăsnet. Cel mai inteligent lucru pe care-l poate face lotrul este să mențină contactul pe panzer și să-i ghideze pe ceilalți, fără să-și asume nici un risc. În acest caz, Cowboy trebuie să-l doboare, însă pe de altă parte, radarul continuă să fie zăpăcit și coleopterul nu poate deosebi, în infraroșu, semnalul panzerului de cel al elicopterului incediat, și aceasta e ocazia lui Cowboy s-o șteargă. Hotărăște să ambaleză pînă la roșu și să gonească spre adăpostul lui Egypt, de cealaltă parte a lui Mississippi.

Lotrul are însă ochi extraordinari, complet distributivi, sau coleopterul e înzestrat cu aparatură de excepție — detectoare sonice? — deoarece pornește după panzer. Nu-i nici o eroare... Cowboy oprește duzele posterioare și speră că dincolo de orizont va găsi un adăpost. Autotorpilele sale antiradar nu funcționează prin pleavă și nici rachetele telecomandate. N-are un semnal infraroșu prea bun din spere coleopter și de aceea nici vînătorii-termici n-ar avea mai mult succes.

Terenul este accidentat și, brusc, porumbul este înlocuit de marijuana, înaltă cit un elefant și plină de rășini. Terenul e mai puțin alunecos decît porumbiștea, manevrele mai sigure. Pilotul inamic se repede direct spre el, aparent furios de ceea ce s-a întîmplat cu prietenul său, și Cowboy știe că poate folosi furia aceea, așa cum un maestru aikido folosește energia cinetică a adversarului, întorcînd-o împotriva acestuia — dar mai întîi motoarele trebuie aduse la roșu, duzele posterioare să singereze foc de alcool și panzerul trebuie să sufere.

Cowboy este aeropurtat, plutește peste vîrfurile unei coline și o smucitură a comenzilor vi-rează panzerul la dreapta, exact cînd coleopterul își declanșează arsenalul și șase rachete de contur luminează marijuana. Pe Chobham se aud răpăieli și potopul de lumini roșii de pe displayurile lui Cowboy îl anunță că unul din lansatoarele sale a fost străpuns de o salvă a minitunului, care a ras și două sute K de electronică. Senzorii ce reglează propriul lui minitun sînt distruși înainte de-a hotări să tragă. Neurotransmițătorii făcînd pe cristalul din creier fumegă cu aroma amară a adrenalinei și se pare că pilotul coleopterului și-a stăvilit mînia prin prudență, deoarece zboară paralel cu el, fără să tragă, iar Cowboy n-are altă alternativă decît să gonească mai departe, peste solul mînos al lui Missouri, acumînd moment, virînd la stînga și la dreapta, agățîndu-se de marijuana ca de o pîrghie cu care să-și rostogolească inamicul pe saltea. Minitunul răpăie, răpăie întruna... Senzorii panzerului ard și mor.

Atunci Cowboy deschide noi aducții de alcool și motoarele sale urlă torturate cînd le inversează ciclul. Chiar și în amorțirea lui chimică, trupul său se tingue, lăsat de centuri. Jumătate din displayuri au încremenit. Coleopterul se clatină, încercînd să-și mențină poziția, dar este prea aproape de sol ca să spere că mai poate redresa, iar flapsurile sînt deja la

maximum. Pilotul știe ce se va întîmpla și eliberează trasoarele termitice chiar înainte ca vehiculului său, iremediabil sortit pieirii, să suiere pe deasupra panzerului, iar vuietul răsună pe cristalul aural al lui Cowboy. Rachetele sale țîșnesc din ultimul lansator funcțional și turbina din stînga explodează cu o energie roșie, iar coleopterul suspină cu dîrere metalică și se înșurubează în jos.

Panzerul gonește în noaptea înroșită. Egypt este aproape, dar se apropie și zorile. Sisteme reinvie sovăielnice; Cowboy mîngîie motoarele și reușește să le mențină în viață. E timpul să găsească o ascunzătoare și să aștepte următoarea noapte.

Pînă la apariția zorilor, mai străbate nouăzeci de kilometri și este stăpînit de presimțirea apropierii inamicilor. În regiune există mii de ferme abandonate și hambare, proprietăți personale ce n-au putut concura cu agriplexurile controlate de Orbitali și cu fermele lor robot, iar Cowboy cunoaște destule clădiri vechi și goale, lîngă culturile îngrijite de roboți.

Corpul său este deșteptat și simte un gust nou prin masca facială. Incet, atent și cu precizie, se strecoară prin porțile duble grele și conduce panzerul într-un hambar din beton. Este o clădire lungă și îngustă, cu secțiune dreptunghiulară, destinată depozitării baloturilor de fin, înainte ca Overlorzii să construiască pentru produsele lor magazii gigantice, cite una la o sută de ferme. Înainte de a opri motoarele, își amintește că a uitat să-i trimită mesajul lui Arkadii.

Nu-i nimic. Lasă-l să privească știrile. Îi va spune că n-a putut emite prin pleava aia.

Cu o umbră de regret, Cowboy se decuplează și valuri de durere întîrziată îi cuprind mintea, în timp ce displayurile se topesc în noapte. Are corpul acoperit de vinătăi dure-roase, iar costumul este pătă de transpirație. Îi arde buza după un anestezic. la carabina din toc și deschide chepengul.

Hambarul miroase a mușcei și hidrocarburi nearse. Poate auzi tropăitul șobolanilor. Cowboy trece pe infraroșu ochii Kikuyu și cercetează locul. Cu nervii săi superbobinați, poate țînti perfect.

Zărește două siluete, ghemuite într-un colț, sub niște paie. Se oprește o clipă, încercînd să găsească urmele armelor, apoi, cu carabina în mînă, pipăie după un pachet de troc.

Răcindu-se, motoarele pîrîie metalic; în spate, rama ușii e argintată de zori. Cowboy se împinge prin chepeng și coboară pe blîndajul frontal, lunecînd cu cizmele pe rășina lipicioasă a marijuanaei.

— De unde sînteți? întrebă el.

— New York... Buffalo...

Vocea pare tînră și speriată. Cowboy se apropie și vede doi puști de vreo șaisprezece ani, un băiat și o fată, înghesuți într-un sac de dormit. Lîngă ei, două rucsacuri uzate.

— Spre vest? întrebă Cowboy.

— Da, domnule.

— Eu merg spre est. Fac pariu că v-ați săturat să mincați urechi prăjite.

Trîntește pachetul pe beton lîngă ei. Puștii

tresar.

— Mincare adevărată, liofilizată și conservată. Whisky și țigări. Plus un cec de cinci mii de dolari, cu data de luni, săptămîna următoare.

Tăcere, întreruptă doar de sunetul respirațiilor și de foșnetele șobolanilor.

— În caz că n-ai priceput, continuă Cowboy, cecul este valabil numai dacă termin cursa.

Cei doi se privesc între ei, apoi spre Cowboy.

— Nu trebuie să ne plătești, rostește încet băiatul. N-am... știi, noi sîntem din Est. Știm ce faci. Eu n-aș mai fi în viață, dacă n-ar fi existat antibioticele de contrabandă.

— Mda... Bine... Considerați banii un gest de simpatie, spune Cowboy și se întoarce să instaleze senzorii telecomandați și să închidă ușile hambarului.

E momentul să se odihnească.

Înapoi, în panzer. Cabina miroase a sudoare și adrenalină. Își scoate costumul-g, desface electrozii, apoi se spală cu buretele și cu un spray. Mănincă hrană bogată în proteine, bea pentru a-și completa electroliții și se ghemuiește în cușeta micuță.

Adrenalina l-a tensionat și înăpoia pleoapelor închise nu vede decît imagini arzătoare de hărți, displayuri și grile de motoare urcînd spre portocaliu, combustibil explodînd, rachete fulgerînd prin noapte cu prăbușiri pirotehnice. Și, undeva înăpoia imaginilor de neon clipitor, un ghimpe de revoltă.

Întotdeauna fusese suficient să parcurgă Drumul, să-și contopească sufletul cu turbopompele duduitoare și cu duzele urlătoare, purtînd poșta dintr-o zonă liberă în alta. Cursa avea o etică a ei, pură și limpede. Îi ajungea faptul că era un jocheu liber, pe un drum liber, războindu-se cu cei care l-ar fi oprit, l-ar fi ținut legat de pămînt, ca și cum n-ar fi fost decît un lutos. Nu conta ce anume transporta. Era important să știe că, indiferent cum ar fi fost restul țării, cerul albastru de deasupra era al libertății.

Însă în ultimul timp apăruse bănuiala că aderența la etică nu era de ajuns. El știe că una este să fii un luptător nobil, dar cu totul altceva să fii o marionetă.

Să presupunem că ești un producător Orbital, interesat în menținerea controlului asupra piețelor tale de desfacere de pe planetă. Ai cîștigat suportul politic necesar și menții prețurile ridicate prin limitarea livrărilor. Cu toate acestea, ești îndeajuns de inteligent pentru ca să știi că lipsa produselor de pe piață duce la apariția bursei negre. Majoritatea produselor — în mod sigur, medicamente și componente hardware, dacă nu chiar aliaje speciale — pot fi fabricate și acum pe Pămînt, dar cu costuri mult prea ridicate.

Dacă știi că bursa neagră va apărea oricum, de ce să n-o ajuți chiar tu? Poți continua să-i aprovizionezi pe terțiari cu un flux firav de produse, de ajuns să se îmbogățească. Îți poți permite niște mușchi care să mai cenzureze bișnița și între timp nu numai că stăpînești

piața legală, ci controlezi și bursa neagră. Poți crea și rezolva o solicitare pe două piețe separate, cea legală și cea ilegală.

De unde a obținut Arkadil marfa? Întrebarea începe să aibă rezonanță.

Adrenalina din trupul lui a ars și durerile îl copleșesc. Știe că nu va găsi răspunsul într-un hambar părăsit din Missouri și gîndurile i se încețoșează. E timpul să se strecoare sub pătura îngustă din lină, însemnată cu dunga care amintește că, odată, valoarea ei fusese echivalată cu o piele de castor, și să-și pregătească mintea și corpul pentru ultimul sprint pe Drum.

Cînd se trezește, este după-amiaza tîrziu și puștii au plecat. Cecul postdatat flutură într-o antenă a panzerului. Cowboy îl scoate, îl privește și se gîndește la etică și datorie, la simboluri și acțiuni, la ceea ce, în timpurile vechi, se numea onoare. Știe că undeva prin apropiere există un alt petec de cer liber și lucid.

Trece la treabă, înlocuind senzorii distruși de lotri, răzînd rășina marijuanei, porumbul, grîul și pleava care s-au lipit de ea, pulverizînd vopsea antiradar peste zgîrieturile Chobhamului. Minitunul a pus cu adevărat la încercare vehiculul și a avut noroc că n-a ras mai multe sisteme. Nu i-au mai rămas multe arme, dar este la numai cîțiva kilometri de Marele Mîlos.

Se așază în scaunul capitonat, își bagă în craniu un plunjer și ascultă senzorii cîteva minute. Traficul pe care-l detectează pare normal. Dar, pe măsură ce ziua trece, se recepționează tot mai multe convorbiri ale unui turn de control aerian din apropiere. Se află pesemne la numai cîțiva kilometri, deoarece distinge limpede fiecare silabă. Discuțiile nu sînt codificate și par banale, însă multe avioane par să aibă același prefix. Cowboy găsește chestiunea interesantă.

Să zicem că ești comandantul lotrilor, furios pe cele două pierderi înregistrate în cursul nopții. Să zicem că bănuiești că panzerul pe care-l urmărești a fost lovit, poate chiar avariât, și oricum nu poate traversa Mississippi înainte de zori. Să zicem că dorești să te răzbuni pentru prietenii tăi, carbonizați într-o porumbiște din Missouri, noaptea trecută.

Ți-ai concentra forțele pe aeroportul cel mai apropiat de locul unde panzerul așteaptă căderea nopții și ai trimite cîteva avioane de cercetare să investigheze zona, cu cele mai sofisticate tehnologii de detecție, iar apoi ai aștepta pe pistă, gata să vectorezi pe panzer atunci cînd este reperat, ca să-l transformi într-o pată de unsoare, blindată și incandescentă pe o prerie pirjolită. Asta ai face...

Cowboy pune o hartă pe display și găsește ceva cu numele de Aeroportul Comunității Philadelphia, la numai șapte kilometri depărtare. Este mult prea mic pentru a avea un asemenea trafic, iar pînă acolo sînt numai o creastă și cîteva pădurici.

Rămîne în fotoliu pînă la apus, iar motoarele se încălzesc ușurel. Bagă în marșarier și iese din hambar, după aceea traversează încetîtor niște garduri din sîrmă ghimpată și pornește de-a lungul crestei. Apoi, deplasîndu-se pe o

rută circulară, escaladează un platou împadurit, pînă ce vederea lui extinsă zărește un turnuleț radar, conturat pe soarele amurgind.

Sînt toate acolo, mai mult de o duzină de vehicule de luptă, ghemuite aïdoma unor lăcuste metalice rele, razele apusului reflectîndu-se de pe corpurile lor lustruite, de pe țevile tunurilor, de pe armamentul din lansatoare. Pe boturile avioanelor sînt pictate lozinci și desene, evocînd violența mecanică rapidă, acel *machismo* al luptătorilor, sau încrederea jucătorului în instrumentul pasiunii sale: Moartea Aeriană, Distrugătorul de Panzere. Scumpa Judy-Ochi-de-Șarpe, Asul de Pică. Pe pistă, cîțiva tehnicieni merg cu sculele în mîini. Cowboy își permite un moment de triumf înainte de a se năpusti.

Cînd panzerul tremură înapoia lizierei, Cowboy are imaginea scurtă a unui sprinter, sprijinit în virful degetelor răschirate, cu picioarele în blocstarturi, carnea încordată în mușchii unde așteaptă energia înmagazinată, o perfecțiune absolută, pentru a sfîșia nemișcarea. Descătușează puterea și o rafală de pietricele țîșnește ca o jerbă de sub botul panzerului. Motoarele urcă de la murmur la tunet și răcnet, iar Cowboy zărește tehnicienii incremenți de spaimă, cînd panzerul rupe dintre copaci, zdrobind un gard precum un ciclon blindat, o răzbunare mecanică urlătoare venită din Infern, apoi oamenii în salopete se împrăstie.

Prea tirziu... Panzerul blindat traversează terenul cu peste o sută la oră, după aceea izbește primul elicopter. Panzerul e mult mai masiv și Asul de Pică se botăște aïdoma carapacei goale, albe și moarte a unei insecte. Cowboy scoate turela minitunului de sub chepengul ei și trage, incendiind combustibilul. Scumpa Judy-Ochi-de-Șarpe se năruie, apoi un coleopter numit Moartea Aeriană, apoi altul pe nume Judecătorul Căluș. Printr-un senzor, Cowboy întrevece piloții rostogolindu-se din cantină, cu ceștiile de cafea în mîini, cu ochii și gurile căscate către dezastru. După aceea, combustibilul aprins începe să detoneze muniția și piloții se împrăstie în toate direcțiile, căutînd adăpost.

Oțelul și aliajul de aluminiu răpăie pe Chobham. Cînd termină, Cowboy numără pe pistă paisprezece ruine. Mai strivește cîteva garduri și urmează Riul Sărat pînă la Părintele Apelor, traversînd între Ecluzele 21 și 22, fără să fie deranjat de obiectele care zboară prin noapte. Deși soarele a apus de mult, încă din inima lui Illinois el mai poate zări purpuriul orizontului vestic. Bănuiește că nu va mai auzi de lotri.

Defensivele Illinois sînt îndreptate spre nord, împotriva unor panzerboy blonzi și cu obraji rumeni, care transportă unt și brînză de peste Hotar, din Wisconsin, și Cowboy nu se așteaptă la necazuri. Oprindu-se lîngă un șlep cu combustibil, pe riul Illinois, Cowboy hotărăște să dea piept cu scandalul și extinde o antenă direcțională pentru microunde, orientînd-o spre vest.

— Aici Pony Express, vorbește el. Scuze pentru întîrziere, dar am avut o antenă distrusă.

Îi răspunde un mormăit static furios, cu T-urile și B-urile ca niște focuri de Magnum, și Cowboy rinjește, reduce volumul și continuă nepăsător:

— Nu v-aud prea bine, dar e okay. Acum sînt în Illinois și m-am gîndit să vă zic că tocmai am ieșit de pe Drum, și-n ultimele douăzeci și patru de ore mi-am trecut la activ și paisprezece avioane aparținînd blestemăților aïa fără capital. Puteți citi în ziarele de miine.

Zumzetul din urechile lui amuțește în mod miraculos și Cowboy rinjește iarăși.

— *Adios*, spune și închide radioul. Rămîne în liniștea dulce și binecuvîntată, privind indicatoarele de combustibil urcînd spre locul unde el plutește în cer, un punctuleț îndepărtat în ochii celorlați panzerboy, atît de sus în azurul pur, de oțel, încît printre lutoșii și jengoasele Pămîntului el este invizibil, o icoană-simbol a eliberării. Nu numai că a străbătut Drumul, ci l-a înfrînt, a zdrobit noul instrument de oprire și l-a abandonat: un morman de aripi pe jumătate topite și plexiglas înnegrit în mijlocul unui crater de combustibil arzînd și muniție detunînd spre cer.

Kentucky este un stat care preferă să scoată mai mulți bani de la terțiarii cheltuitori și de la panzerboy decît să vămuiască acțiunile acestora, și de la Egypt la Ohio drumul este ușor. Cowboy merge prin albia unui pîrîiaș lipsit de nume, pînă ajunge în statul liber la un drum meag de țară, iar acolo mai emite un mesaj radio, explicînd unde se află.

Ceea ce face este legal în Kentucky, totuși statul nu apreciază prezența unor potențiale surse de violență între frontierele sale, de aceea tot armamentul de pe lansatoare este ilegal. Cowboy trebuie să aștepte pe drumeagul acela, pînă vine o echipă să i le demonstreze și, în timp ce așteaptă, scoate din buzunar cecul zdrențuit și-l privește îndelung.

A hotărît ce este important. Este important de unde provine cloramfenicolul, și este important cine-l creditează pe Arkadii. În mîna lui Cowboy stă ceva care reprezintă o datorie obscură, nedefinită, față de cei doi șobolani anonimi de pe Drum, o datorie tot atît de dură și tăioasă cit și o lamă Solingen, iar obligația sa este, pur și simplu, să afle.

De acum înainte nu mai este suficient să fie cel mai bun. Se pare că, în-aceeași măsură, este important să fie înțelept. Să știe pentru cine ridică sabia.

Și dacă descoperă adevărul cel mai rău? Că terțiarii sînt măști purtate de puterea Orbitală?

Atunci va trebui achitată altă datorie. O datorie a cărei dobîndă, în sine, este coplesitoare, poate dura ani pînă să o termine de plătit. Cu toate acestea, de prea multă vreme se autointitulează el „cetățean al cerului liber și nepătat”, pentru a accepta ideea că lumea lui are grații.

În chepeng se aude un ciocănit politicos și Cowboy strecoară cecul în buzunar. Lutașii îl anunță că-i timpul să plece. O chitară din oțel cîntă undeva în fundul minții lui...

Traducere de MIHAI-DAN PAVELESCU